Anul 62
Seria II-a
Nr. 637

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A AŞEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri
9 martie 1960
8 pagini
15 bani

Sărbătorirea Zilei internaţionale a femeii

Adunarea festivă din Capitală

Marţi seara la Teatrul de Operă şi Balet al R.P. Romîne a avut loc adunarea festivă organizată de Consiliul naţional al femeilor din R.P. Romînă cu prilejul zilei de 8 Martie, cea de-a 50-a aniversare a Zilei internaţionale a femeii.

In prezidiul adunării au luat loc tovarăşii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Maria Rosetti, preşedinta Consiliului naţional al femeilor, Constanţa Crăciun, Florian Dănălache, Elena Lascu Iordăchescu, Ghizela Vass, membri ai C. C. al P.M.R., Dumitru Diaconescu, preşedintele Sfatului popular al Capitalei, Ana Boghină, Erou al Muncii Socialiste, Alice Săvulescu, membru corespondent al academiei R. P. Romîne, Aura Buzescu, artistă a poporului, scriitoarea Lucia Demetrius, vicepreşedintă a Consiliului naţional al femeilor, Cornelia Dinescu, secretar al C.C. al U.T.M., Elena Stoia, preşedintă a C.C. al Sindicatului muncitorilor din industria bunurilor de consum, Gh. Ionescu, preşedintele consiliului sindical orăşenesc Bucureşti, Maria Teodorescu, preşedinta Comitetului orăşenesc al femeilor Bucureşti, Maria Păuna, mamă eroină, Geta Glăvescu, muncitoare fruntaşă la Filatura romînească de bumbac, Constanţa Pădure, muncitoare fruntaşă la fabrica de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej", Ana Stanciu, muncitoare fruntaşă la uzinele „7 Noembrie", Maria Boboc, învăţătoare emerită, şi Maria Săvulescu, directoarea şcolii medii „Ion Creangă".

La adunarea festivă au luat parte tovarăşii Emil Bodnăraş, Petre Borilă, Nicolae Ceauşescu, Alexandru Moghioroş, Dumitru Coliu, Leonte Răutu, Leontin Sălăjan, Ştefan Voitec, Janoş Fazekaş, membri ai C.C. al P.M.R., ai guvernului şi prezidiului Marii Adunări Naţionale, conducători ai instituţiilor centrale şi ai organizaţiilor oamenilor muncii, membre ale Consiliului naţional al femeilor, numeroase femei fruntaşe în producţie din întreprinderile şi instituţiile Capitalei, activiste pe tărîm obştesc, oameni de ştiinţă şi cultură.

Au luat parte şefii unor misiuni diplomatice şi alţi membrii ai corpului diplomatic.

Adunarea festivă a fost deschisă de tov. Elena Lascu Iordăchescu, secretar al Comitetului orăşenesc Bucureşti al P.M.R.

Despre semnificaţia istorică a zilei de 8 Martie, a 50-a aniversare a Zilei internaţionale a femeii, a vorbit tov. Maria Rosetti, preşedinta Consiliului naţional al femeilor din R. P. Romînă.

In numele C. C. al P.M.R., guvernului şi Prezidiului Marii Adunări Naţionale, tovarăşul Ion Gheorghe Maurer a adresat un călduros salut femeilor din ţara noastră cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la proclamarea zilei de 8 Martie ca Zi internaţională a femeilor.

Prezidiul Adunării festive din sala Teatrului de Operă şi Balet al R. P. Romîne.

(Foto: AGERPRES)

Cei prezenţi la adunare au manifestat îndelung pentru Partidul Muncitoresc Romîn — forţa conducătoare în Republica Populară Romînă, pentru noi succese în opera de construire a socialismului în ţara noastră, pentru solidaritatea internaţională a femeilor din lumea întreagă în lupta pentru pace şi progres social.

Intr-o atmosferă de puternic entuziasm s-a dat citire telegramei adresate Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliului de Miniştri şi Prezidiului Marii Adunări Naţionale, în care se spune printre altele:

„Gîndurile noastre se îndreaptă cu dragoste şi recunoştinţă spre Partidul Muncitoresc Romîn, spre Comitetul său Central în frunte cu tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, care ne conduce cu înţelepciune pe drumul luminos al construirii socialismului. Conştiente că viaţa nouă, liberă pe care o trăim se datoreşte luptei neobosite a partidului care încă de la înfiinţarea sa a militat pentru eliberarea socială a femeii, noi femeile de la oraşe şi sate mulţumim din toată inima partidului şi ne exprimăm hotărîrea de a participa cu tot elanul la lupta întregului popor pentru înflorirea şi propăşirea patriei socialiste".

In telegramă se afirmă hotărîrea tuturor femeilor care muncesc în fabrici şi uzine, în gospodării colective şi G.A.S., în şcoli, în spitale şi laboratoare de a lupta pentru continua dezvoltare a industriei şi agriculturii socialiste, pentru avîntul culturii noi, pentru realizarea sarcinilor trasate de Plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 decembrie 1959.

„In numele tuturor mamelor — se spune în continuarea telegramei — **care cu inima plină de bucurie văd condiţiile minunate pe care statul nostru le-a creat copiilor şi tineretului, asigurăm partidul şi guvernul că vom creşte oameni modeşti şi curajoşi, harnici şi înflăcăraţi constructori ai socialismului, educaţi în spiritul dragostei neţărmurite pentru patria socialistă, pentru Partidul Muncitoresc Romîn, al respectului faţă de tradiţiile de luptă ale clasei muncitoare. Vom sădi în inimile tinerilor dragostea şi prietenia frăţească între poporul romîn şi minorităţile naţionale, solidaritatea cu Uniunea Sovietică şi popoarele ţărilor socialiste, prietenia cu toate popoarele lumii.**

Pătrunse de răspunderea ce ne revine în lupta pentru apărarea păcii, femeile din ţara noastră vor sprijini cu toată hotărîrea politica de pace a statului nostru, politică ce corespunde năzuinţelor celor mai scumpe ale întregului popor.

Asigurăm Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Guvernul R. P. Romîne şi Prezidiul Marii Adunări Naţionale că nu vom precupeţi nici un efort, că vom depune toată priceperea, tot talentul nostru creator, pentru a înscrie noi şi însemnate succese în muncă în cinstea celui de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn. Ne angajăm să strîngem rîndurile şi mai puternic în jurul partidului şi guvernului nostru, să muncim cu tot entuziasmul pentru victoria deplină a socialismului, pentru înflorirea patriei iubite".

A fost adresată de asemenea o telegramă către Comitetul internaţional de iniţiativă pentru sărbătorirea celei de-a 50-a aniversări a Zilei internaţionale a femeii.

In aceste zile — se spune în telegramă — **cînd întreaga omenire progresistă trece în revistă marile cuceriri obţinute de femei în cei 50 de ani de luptă pentru drepturi, pentru pace, femeile din R. P. Romînă aduc prinosul lor de recunoştinţă pionierelor mişcării de femei care şi-au închinat viaţa şi activitatea continuei emancipări a femeii, cauzei păcii şi progresului omenirii. Cu un sentiment de adîncă răspundere pentru viaţa şi liniştea căminelor, pentru viitorul copiilor noştri, convinse fiind că astăzi există mai mult ca oricînd posibilităţi reale pentru preîntîmpinarea războaielor, noi, femeile din R. P. Romînă, ne exprimăm deplina solidaritate cu femeile din lumea întreagă care luptă alături de toate forţele iubitoare de pace împotriva cursei înarmărilor, împotriva experienţelor cu arma nucleară, pentru dezarmare, pentru folosirea tuturor cuceririlor ştiinţei şi tehnicii în slujba vieţii şi fericirii omului, pentru o pace trainică în lume.**

După adunare a urmat un spectacol festiv la care şi-au dat concursul corul şi orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu", colectivele de dansuri ale Ansamblurilor M.F.A., M.A.I., Sfatului popular al Capitalei şi U.T.M., precum şi numeroşi solişti vocali, instrumentişti, balerini şi artişti ai teatrelor din Capitală.

★

Adunări consacrate celei de-a 50-a aniversări a Zilei internaţionale a femeii au avut loc în toate regiunile ţării.

(Agerpres).

6 MARTIE 1945

Revoluția populară începută prin insurecția armată de la 23 August 1944 a deschis largi perspective pentru o dezvoltare democratică a Romîniei, pentru desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice și trecerea la revoluția socialistă.

Masele muncitoare, în frunte cu comuniștii, au avut de rezolvat o dată cu începutul revoluției populare o serie de probleme vitale pentru viitorul democrației în Romînia. Se impuneau cu necesitate : consolidarea independenței patriei prin participarea la distrugerea definitivă a hitlerismului, lichidarea resturilor feudale din economia țării, începerea refacerii economiei, democratizarea aparatului de stat și a vieții publice, obținerea unui trai mai bun pentru masele muncitoare. Toate aceste probleme și sarcini erau subordonate sarcinei celei mai urgente : participarea armatelor romîne alături de glorioasele Armate Sovietice la eliberarea Transilvaniei și continuarea luptelor pînă la definitiva zdrobire a hitleriștilor.

In fața Partidului Comunist Romîn sta sarcina arzătoare de a smulge țărănimea muncitoare de sub influența partidelor demagogice burghezo-moșierești și a făuri alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, asigurînd rolul de conducător al proletariatului în această alianță. Bătălia pentru alianță a fost cîștigată făurindu-se astfel o uriașă forță, o imensă armată revoluționară a maselor în stare să înfrîngă reacțiunea burghezo-moșierească și să asigure izbînda revoluției populare.

Reacțiunea grupată în jurul șefilor P.N.T. și P.N.L., în jurul miniștrilor reacționari din guvern și regelui, unelt'nd cu cercurile imperialiste occidentale, încerca să frîneze procesul dezvoltării democratice firești a Romîniei. Reacțiunea a regrupat elementele legionare fasciste, a organizat bande de teroriști, echipe de huligani care formau un adevărat front contrarevoluționar împotriva luptei maselor muncitoare, a organizațiilor democrate, a conducerilor acestor organizații. La adăpostul majorității reacționare din guvern, capitaliștii speculanți urmăreau să sugrume revoluția prin înfometarea maselor, prin adîncirea haosului economic. In aceste împrejurări devenise limpede că singura soluție cerută de interesele maselor era înlăturarea de la putere a guvernului Sănătescu.

In lunile octombrie și noiembrie 1944, avînd în primele rînduri muncitorii fabricilor și uzinelor, masele au ieșit în stradă pentru a cere înlăturarea majorității reacționare din guvern. O primă izbîndă a constituit-o înlăturarea în noiembrie a primului guvern Sănătescu, iar în luna următoare a celui de-al doilea guvern Sănătescu. Deși forțele democratice în guvernul condus de generalul Rădescu aveau reprezentanți mai mulți decît în cele anterioare, guvernul continua să fie format în majoritate de miniștri reacționari a căror linie politică era în totală contradicție cu voința maselor populare.

Inainte de 6 Martie 1945 mii de oameni ai muncii, în frunte cu comuniștii, au manifestat în întreaga țară cerînd un guvern democratic, împărțirea pămîntului și zdrobirea pînă la capăt a fascismului.

Refuzul majorității reacționare din guvernul Rădescu de a înfăptui reforma agrară și tendința acesteia de a menține aparatul de stat fascist în comune, plăși, județe, au convins o dată în plus masele că din mîinile reprezentanților clasei exploatatoare nu pot primi nici pămînt, nici libertăți democratice. Șefii partidelor burgheziei și moșierimii, cu toată experiența lor îndelungată în înșelarea și asuprirea maselor, au constatat cu furie cum mase tot mai însemnate ale țărănimii întorceau spatele politicii lor „istorice" și se apropiau nemijlocit de clasa muncitoare. Partidul Comunist Romîn a stat în fruntea organizării luptei maselor pentru realizarea reformei agrare, pentru rezolvarea acestei probleme de bază a revoluției.

Clasa muncitoare a ajutat direct maselor țărănimii să zdrobească rezistența primarilor, pretorilor și prefecților, a autorităților locale în mare parte fasciste, care se împotriveau reformei agrare. Lupta maselor pentru împărțirea moșiilor era în același timp o luptă susținută pentru zdrobirea aparatului de stat reacționar care se împotrivea reformei agrare, era o luptă pentru întărirea acelei puteri care să înfăptuiască reforma agrară și să apere cuceririle maselor. Țărănimea muncitoare a venit ca un larg șuvoi în adîncul torent revoluționar pornit de clasa muncitoare. Lupta țărănimii pentru pămîntul dorit de veacuri s-a contopit cu lupta revoluționară pentru un regim democratic, pentru zdrobirea hitlerismului și asigurarea independenței patriei.

Reacțiunea s-a pregătit intens pentru a da lovituri forțelor democratice, pentru a stăvili revoluția și a recuceri pozițiile pierdute. In februarie 1945 a fost organizat un vast complot contrarevoluționar. Miniștrii reacționari din guvernul Rădescu trec la acțiuni fățișe antidemocratice.

In aceste condiții Partidul Comunist Romîn inițiază și organizează în întreaga țară puternice demonstrații de masă pentru zdrobirea complotului imperialist și instaurarea unui guvern democratic. Muncitorii, în frunte cu comuniștii, sînt primii care cuceresc strada, organizează mari demonstrații și împreună cu țărănimea cuceresc noi primării și prefecturi, reinstalează prefecții înlăturați din ordinul lui Rădescu.

La 4 februarie, 40.000 de cetățeni din Ploești, răspund la chemarea P.C.R. și demonstrează pentru un guvern democratic. La Constanța 30.000, la Timișoara 35.000, la Arad 25.000 cetățeni cer înlăturarea imediată a guvernului Rădescu și aplicarea platformei F.N.D. In București, zi de zi, zeci de mii de oameni manifestau pentru un guvern democratic. La 11 februarie 100.000 de cetățeni ai Capitalei cer înlăturarea guvernului Rădescu.

Reacțiunea a încercat să stăvilească avîntul revoluționar al maselor printr-un masacru sîngeros, prin provocarea unui război civil în care să împingă armata contra maselor.

Primind asigurări și sprijin din partea cercurilor imperialiste apusene, reacțiunea a trecut la masacrarea demonstranților din București. In ziua de 24 februarie 1945, ofițeri postați la mitralierele plasate în clădirile Ministerului de Interne, la ordinele guvernului Rădescu, au început să tragă asupra celor peste 500.000 cetățeni care manifestau în piața Republicii de azi. Au căzut numeroși morți și răniți, dar valul uriaș de revoltă care cuprinsese masele n-a putut fi stăvilit.

Prin lupta lor revoluționară masele au doborît guvernul condus de generalul Rădescu, iar regele a fost nevoit să accepte formarea unui guvern democratic, deoarece în stradă se aflau sute și sute de mii de oameni, peste voința cărora nu se putea trece.

La 6 Martie 1945 a fost instaurat un guvern democratic, avînd ca președinte pe dr. Petru Groza. Reprezentanții clasei muncitoare aveau rolul conducător în noul guvern. Guvernul instaurat la 6 Martie a devenit pentru clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, reprezentantul acelei puteri de stat care avea să asigure sub directa conducere a P.C.R., desăvîrșirea revoluției burghezo-democratice în Romînia.

Guvernul democratic a trecut imediat la înfăptuirea sarcinilor arzătoare care stăteau în fața poporului. Concentrîndu-și toate forțele pentru zdrobirea hitleriștilor, guvernul a luat măsuri pentru o mai efectivă sprijinire a frontului, pentru îndeplinirea întocmai a clauzelor armistițiului. Au fost luate măsuri pentru democratizarea țării. S-au abrogat legile cu caracter fascist, antipopular, a început curățirea pe scară națională a aparatului de stat de elementele fasciste.

La 6 Martie 1945 burghezia și moșierimea a pierdut o mare bătălie. Clasa moșierilor a fost lichidată. Puterea politică a fost smulsă din mîinile burgheziei și moșierimii. Victoria de la 6 Martie 1945 n a însemnat însă înfrîngerea definitivă a claselor exploatatoare. Pierzînd bătălia politică, ei dețineau puternice poziții economice. Reacțiunea și a concentrat atacurile pe tărîm economic încercînd să sugrume regimul democratic pe această cale.

Vorbind în fața zecilor de mii de oameni veniți să sărbătorească victoria de la 6 Martie, tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej spunea : „Să nu vă faceți iluzia că o dată dobîndit guvernul de concentrare al forțelor democratice, lupta s-a terminat. Dimpotrivă, lupta contra dușmanilor poporului trebuie să fie intensificată cu și mai mare vigoare, să ducă la nimicirea lor definitivă".

...Și lupta a fost continuată cu mai mare vigoare. In frunte cu comuniștii, masele au înlăturat în 1947 ultimii reprezentanți ai burgheziei din guvern, au lichidat monarhia și au instaurat Republica Populară Romînă.

Condus de partidul marxist-leninist al clasei muncitoare, în cei cincisprezece ani ciți au trecut de la 6 Martie, poporul nostru a dobîndit victorii uriașe. Oamenii muncii de la orașe și sate sînt astăzi stăpîni pe soarta lor, pe bogățiile patriei lor, pe rodul muncii lor.

Consolidarea continuă a regimului de democrație populară, unitatea de nezdruncinat între partid, guvern și popor, politica externă de strînsă prietenie cu U.R.S.S., cu marea Chină și cu toate țările de democrație populară, stau chezășie pentru înfăptuirea marilor țeluri de construire a socialismului în patria noastră, Republica Populară Romînă.

TITU GEORGESCU

Țărani sprijiniți de muncitorii din fabrici împart o moșie

— Vă felicităm din toată inima, dragi tovarăși. — Cuvinte calde aduse de către mecanizatorii S.M.T.-ului Hărman, raionul Codlea, colectiviștilor din aceeași comună cu prilejul împlinirii a zece ani de la înființarea gospodăriei colective.

Grijă deosebită creșterii animalelor

O dată cu înnoirea naturii, primăvara aduce cu ea griji noi lucrătorilor din agricultură. Este perioada cînd în cîmp, în livadă, în vie sau în grădina de legume se execută lucrări de mare însemnătate pentru succesul recoltei viitoare, ca pregătirea terenului, însămînțările, îngrijirea culturilor. O atenție deosebită trebuie acordată în această perioadă și sectorului zootehnic.

Încă de pe acum, la început de primăvară, trebuie pregătite condițiile pentru asigurarea bazei furajere. Cele mai multe culturi furajere se seamănă primăvara. Intre acestea amintim borceagul de primăvară, dughia, iarba de Sudan, orzul, ovăzul, mazărea furajeră și în primul rînd porumbul de siloz. Mai există pe alocuri părerea că pentru culturile furajere n-ar fi necesară aceeași pregătire a terenului, administrarea îngrășămintelor, executarea lucrărilor de întreținere, la fel ca pentru celelalte culturi. Această părere profund greșită a avut ca rezultat obținerea unor producții mici la un preț de cost ridicat. Dimpotrivă, cei care au îngrijit cu atenție aceste culturi, au fost răsplătiți din plin prin producții deosebit de mari. Trebuie reamintită aci marea importanță a culturii porumbului de siloz. Acesta poate da la hectar cea mai mare producție de unități nutritive. O recoltă de 40.000 kg. la hectar este suficientă pentru obținerea a 8.000 litri lapte, aproape dublu față de un hectar cultivat cu sfeclă.

În acest an există posibilitatea ca pe întreaga țară să se cultive aproximativ 250 000 ha. cu porumb de siloz, de pe care să se obțină o producție de cel puțin 25.000 kg. la hectar, ceea ce va însemna realizarea a peste 12 milioane hectolitri de lapte, numai datorită acestei culturi.

Apreciind locul însemnat al porumbului de siloz între celelalte culturi, este necesar să i se rezerve acestuia terenurile cele mai bune, care să fie din timp bine pregătite și îngrășate. De asemenea, este necesar să se pregătească de pe acum sămînța de porumb din soiurile cele mai productive, de preferință hibride, care să asigure o producție mare la hectar.

Vorbind despre asigurarea bazei furajere, nu trebuie să uităm una din resursele importante pentru dezvoltarea ei și anume culturile intercalate. La noi în țară există o tradiție în privința acestor culturi, și mai ales a intercalării fasolei sau dovlecilor printre rîndurile de porumb. Avem în țară peste un milion de hectare culturi de porumb, unde prașilele nu se vor face cu prășitorile acționate de tractor și deci unde se poate cultiva dovleacul intercalat, fără nici o piedică. S-ar putea obține în felul acesta la fiecare hectar un plus de 3—4.000 kg. dovleci, fără a diminua recolta de porumb. Aceasta înseamnă că pe țară s-ar putea obține în plus circa 3 milioane tone dovleac, care administrate în hrana animalelor ar duce la obținerea a 3,3 milioane hectolitri de lapte sau 66.000 tone carne, în afară de uleiul obținut din semințe de dovleac. Acestea și încă multe alte resurse trebuie să fie folosite intens pentru lărgirea și îmbunătățirea bazei furajere.

Preocuparea față de sectorul zootehnic trebuie îndreptată de asemenea înspre îngrijirea și întreținerea animalelor în această perioadă. Grija principală trebuie acordată mai ales animalelor tinere, care datorită vremii nestabile, variațiilor de temperatură, pot căpăta diferite boli mai ales bronhopneumonii. Acestea trebuie combătute prin evitarea curenților, scoaterea treptată din grajd la pășune, o bună îngrijire și hrănire, igienă corporală și în adăpost. La apariția bolii trebuie de urgență să ne adresăm medicului veterinar.

Atenție sporită trebuie acordată și animalelor mari, mai ales vacilor de lapte și oilor. Pentru a evita îmbolnăvirile și mai ales așa-zisa umflare, scoaterea la pășune să se facă treptat, la început pentru un timp mai scurt. Dimineața, înainte de pășunat, să se administreze, mai ales în primele zile, fîn de bună calitate.

Animalele de muncă trebuie și ele pregătite în vederea campaniei de primăvară printr-o hrănire calitativ și cantitativ corespunzătoare. De aceasta depinde randamentul pe care-l vor da la muncă

Toate aceste măsuri vor avea ca efect păstrarea sănătății animalelor și obținerea unor producții sporite.

Ing. M. BOGDAN

BOBÎLNA

Cînd să împac cu vremea calendarul
Am poposit la ruptul unei file.
Nu piere o zi ce-a dogorît ca jarul,
Cum în tăcere trec atîtea zile.

În șoaptă-ncepe fila să-mi grăiască...
Simțeam cum glasuri, vremile durate,
Își frîng uitarea, iureș prind să crească,
Să-nvie — tunet — vijelii trecute.

Precum despre Bobîlna scrie n carte,
Mulți vrut-au 'năbuși răscoalei para
Atunci pe cînd cu-a șaptea zi din marte
Se-nfiripase-n codri primăvara.

Din scrîșnet de iobag în suferință,
Din zornăit de lanțuri ferecate
Se ridicase cînt de biruință
Prinsese viață zvon de libertate...

Amarnic se-ngrozesc asupritorii,
Cînd focul vizuina le-o cuprinde!
Voind a pune stavilă vilvorii
Cătară mijloc cursă de-a întinde.

Iar cei scăpați o clipă de podvadă,
De au ascultat fățarnice voroave
Avură vreme pe-nțeles să vadă
Cît prețuiau a grofilor hrisoave!

Mai bine de cinci secole trecut-au
De la acea fierbinte primăvară.
Din foc de lupte astăzi implinit-au
Urmași căliți — străvechiul vis în țară.

Semeț spre Mîine cînd ne poartă pașii
Să ne amintim de-a șaptea zi din marte —
Purtară luptă crincenă iobagii
Precum despre Bobîlna scrie-n carte...

ION PUTNEANU
muncitor, Petroșani

Cu cîtă mîndrie, ciobanul Ștefan Dinu de la G.A.S. Andrășești, regiunea București, ne arată unul din cei 30 berbeci frumoși, de rasa merinos primiți de curînd din U.R.S.S.

Numărul de hectare ESTE OARE TOTUL?

A fost o vreme cînd unii dintre colectiviștii noștri spuneau: „Nu ne-ajunge terenul. El e prea mic față de numărul de familii". Așa să fie oare? — ne-am întrebat la un moment dat. Ce-i drept, raportînd suprafața de teren la familii au revenit la fiecare familie cam trei hectare. Bine, dar familia e o familie de colectiviști, iar cele 3 hectare nu sînt niște petice răzlețite ci parte din trupul colectivei.

E drept că în condițiile muncii de unul singur cu mijloace înapoiate 3 hectare cu greu puteau îndestula o familie. În colectivă însă lucrurile se schimbă cu desăvîrșire. Cei frămîntați de întrebarea de mai sus au avut în față dovezi clare. În gospodăria colectivă, avem atîtea posibilități de a spori cantitatea anuală de bucate necesare traiului. Ba, în fiecare an ne-a și prisosit și-am pus și deoparte.

Înainte de a trece la povestirea faptelor ar mai fi de pus o întrebare: În primul rînd fiindcă veni vorba de pămînt, am scos noi de la el totul? Nici pe departe. E adevărat că el nu se poate întinde că nu-i de gumilastic, dar cîte bogății nedescoperite încă nu ascunde! O dovedește însăși creșterea an de an a producției cerealiere, ca urmare a aplicării metodelor agrotehnice. Fără doar și poate că lucrurile nu se vor opri aici. E fapt cunoscut că productivitatea la hectar a crescut și continuă să crească neîncetat.

În ceea ce privește situația gospodăriei noastre, credem că adunarea generală s-a orientat bine cînd a hotărît dezvoltarea rapidă a sectorului zootehnic și în special al creșterii oilor, care au la noi condiții prielnice și ne aduc mari venituri. Avem în prezent un lot de 3.000 de oi țigăi și spănci Din cele 3.016.144 lei venit global pe 1959, mai bine de 700.000 lei i-am obținut de pe urma sectorului zootehnic. Gospodăria noastră e prima pe raionul Feteești la producția de lapte și lînă de oaie. În 1959 am depășit producția de lînă și lapte planificate. N-a fost totdeauna așa. În 1955—56 bunăoară nici n-am realizat planul. În 1958 am introdus în sectorul ovin retribuția suplimentară. Și iată că în același an s-au obținut în loc de 38 litri lapte pe cap de oaie 46 litri. Pe întreaga gospodărie surplusul de producție la laptele de oaie a fost de 7.500 litri. Ciobanii Radu Petre și Nicu Moraru au luat ca retribuție suplimentară, (peste ce li se cuvenea pe baza zilelor-muncă), cîte 47 kg. de brînză. De la începutul anului trecut dăm în hrana oilor și porumb siloz. Drept urmare, oile au crescut în greutate, iar producția de lînă a crescut pe timpul iernii. Numărul de fătări a ajuns de 100 la sută (înainte 10 oi din 100, ca urmare a îngrijirii necorespunzătoare, rămîneau sterpe). Anul acesta vom aplica în întreg sectorul zootehnic sistemul retribuției suplimentare. De mare folos pentru sectorul zootehnic ne e porumbul siloz. În 1959 am însilozat 3.300 tone furaje. Anul ăsta vom însiloza 5.000 tone. Și cînd te gîndești că numai cu patru ani în urmă (însilozasem atunci abia 20 de tone) — oamenii spuneau încă: „Cum o să stricăm frumusețe de porumb?" Și nici nu se îmbiau să sape groapa de însilozat. Cînd au văzut însă în primul an că vitele nu se mai satură mîncînd furaje de la siloz, iar producția de lapte crește, și-au schimbat părerea. Acum ne preocupă și folosirea furajelor ieftine. Cocenii uscați nu-i mai dăm în starea asta la animale. Pentru întîia oară anul trecut am însilozat 150 tone de coceni uscați, tocați și-n amestec cu melasă și cu apă, (10 kg. melasă la 100 litri apă). Cheltuiala făcută cu întreaga cantitate de coceni nu trece de 2.000 lei, dar cu nutrețul obținut se pot hrăni bine 300 de vite cornute timp de 2 săptămîni. Și cum ne-am deprins să facem socoteli la fiecare pas, am aflat că la treaba asta realizăm o economie cam de 20.000 lei. Cu cocenii însilozați am îngrășat anul trecut 37 bovine (contractate cu statul).

Ferma de bovine a gospodăriei numără 260 capete din care 150 vaci.

În cursul lunilor ianuarie și februarie am mai cumpărat 57 vaci de lapte. Am introdus și aici hrănirea științifică. Să nu dăm adică 4 kg. de concentrate pe un litru de lapte, cum s-a făcut mai înainte. Pînă acum un an evidența se ținea din ochi și risipeam nutret pe vaci neproductive.

Se ține strict și evidența montei, a fătărilor și a perioadei de lactație. Am afișat toate astea ca și tabelul cu rațiile zilnice în grajduri, la vedere, să le știe toți grăjdarii.

Sectorul zootehnic e rentabil fiindcă dă venit tot anul. În 1960 din cele peste 4.000.000 lei venit planificate, mai bine de 900.000 lei vom obține de pe urma animalelor. Socot că v-am cam arătat în ce fel.

IANOLI TUDORACHE
președintele G.A.C. „7 Noiembrie" din comuna Cocargeaua-Feteești

Femeii

de MIHAI BENIUC

Tu, care dai copilului viață,
Din nadra ta crescut ca măru-n pom;
Tu, ce-i dezmierzi întîia dimineață
La sănu-ți, încălzind puiul de om;
Tu, care lui cuvinte numai bune
Și cîntece-i îngini din primu-i ceas;
Tu, ce-l ajuți cînd el stîngaci își pune
Pe omenescul drum întîiul pas;
Tu, care crești voinici feciorii țării
Și fetele curate și cuminți;
Tu, care la răstrîștea-ndepărtării
Verși lacrimile cele mai fierbinți;
Tu, cea în care dragostea de mamă
Și de iubită sfinte sînt la fel;
Tu, cea pe care pătimaș te cheamă
În clipa grea cel odrăslit la el;
Tu, care pentru toate-n schimb primești
O zi din an de cinste și prinos
Îngăduie-mi în numele-acelora,
Ce la lumina zilei tu i-ai scos,
Ca să-ți urez să vie-odată ora,
De tine adăstată dintru veci,
Cînd nu vor mai întuneca dușmanii
Vieții, cu-ale morții picle reci,
Copiilor tăi soarele și anii.

Și vine ora, mersul ei e spornic,
Chiar de e greu, ea va veni din plin —
Așa vestește-al tinereții ornic
Din 'naltul turn de veghe la Kremlin.
. . . . . .

Am o mîndruliță dragă

Frunzuliță, foi și-o fragă
Am o mîndruliță dragă
Ea mi-e dragă, eu i-s drag
Leagănă-te frunză-n fag
Că și eu m-am legănat
Pîn' i-am căzut mîndrii drag.
Gura ei e poamă coaptă
Mă-ndulcește și mă-mbată,
Ochii-i sînt ca stelele
Și-mi lumină zilele.
Pe nume-o cheamă Mărie
Și-i fruntea-n gospodărie
La ferma unde muncește
Belșugul mereu sporește
Douășcinci litri de lapte
Mulge azi în loc de șapte.
Colectiva-i mîndră, frate
C-avem vaci, fîntîni de lapte!

Ieri ne trebuiau bidoane
Azi cisterne, camioane
Ca să ducem, mîntenaș
Lapte proaspăt la oraș
La copii de muncitori
Să crească mîndri bujori.
C-așa-i bine, cu dreptate
Să te-ajuți frate cu frate.
Și iar verde, trei gherghine
Arde sufletul în mine
Și nu arde de durere
Ci de-a dragostei putere,
Și nu arde dintr-o doară
Ci de drag că-i bine-n țară.

Cules în com. Bod. raionul Codlea
de I. BRAGHEȘ

De ziua noastră, a femeilor

Se simte-n aer iz de primăvară
Și-n muguri freamăt viu de viață nouă,
E al naturii dar adus azi, vouă,
Femei de orice neam, din orice țară.

Eu știu că de ești mamă, ori soție,
Logodnică, ori soră, ori bunică,
Un brav ostaș e inima ta mică
Ce luptă-n lume pace ca să fie!

ESTERA PARASCHIV
Brad-Hunedoara

Ce vrei să-ți dăruiesc de ziua ta?

Ce vrei să-ți dăruiesc de ziua ta,
Tu, ce-mi ești mamă, soră sau soție?
Un cînt țesut din fir de bucurie
E darul cel mai scump ce ți-l pot da.

Tu mamă, m-ai purtat la sîn cu drag
Tu somnul mi-ei veghiat în nopți senine.
Și-n dulci cuvinte de căldură pline,
M-ai învățat cum ai știut mai bine
Să calc încrezător pe-al vieții prag.

Tu sora mea, de mic m-ai îndrumat
Și-n inimile noastre-alăturate
Ardea aceeași dragoste de frate
Iar mîna ta m-a ajutat în toate
Și-un cald îndemn oriunde ți-am aflat,

Iar tu, soție-alături te-am simțit
Mi-ai întregit viața-n orice vreme.
Egală-n muncă mi-ai țesut poeme
Mi-ai împletit iubirii crizanteme
Și-alături creste-nalte-am cucerit.

Ce vrei să-ți dăruiesc de ziua ta
Tu, ce-mi ești mamă, soră sau soție?
Un cînt țesut din fir de bucurie
E darul cel mai scump ce ți-l pot da!

DAMIAN URECHE

File de carnet

Mă aflam în biroul directorului casei de cultură a raionului Istria, cînd un grup de femei m-a invitat insistent:

— Vă rugăm să veniți și pe la noi. Avem ce vă spune și ce vă arăta.

Cîte ceva din munca femeilor din raionul Istria mai știam din peregrinările mele prin satele din jurul Babadagului. Bunăoară, știam că Rusu Maria, președinta comitetului de femei din comuna Zebil, ca și Udrea Maria, secretară a aceluiași comitet, depun o muncă rodnică pentru antrenarea femeilor la viața obștească. Aș mai aminti de activitatea rodnică a femeilor din aceeași comună în cele 15 cercuri de citit, ori despre rezultatele frumoase obținute de cele 15 biblioteci de casă — care fiecare au cîte 20—25 cititori permanenți — așa cum, de pildă, are biblioteca de casă de care răspunde candidata de partid Voinea Frusina sau cea condusă de candidata de partid Iosif Elena.

Îmi stăruia totuși în minte invitația primită în ciuda timpului pe care îl aveam la dispoziție pentru... Babadag, căci tovarășele țineau neapărat „să-mi arate" o expoziție originală și plină de semnificație.

Instalată într-o sală nu prea mare, expoziția organizată de Comitetul raional de femei Istria, (iată ce voiau să-mi arate tovarășele Fulga și Bacalu), impresionează prin cele peste 300 de obiecte expuse.

Despre care obiecte să vorbești mai întîi? Despre mileurile croșetate, despre fețele de masă sau despre costumașele de copii? Despre costumul național executat minunat de Comitetul de femei din comuna Fîntînele sau despre tabloul „Minerii" cusut de soțiile minerilor din Altîn-Tepe? Despre picturile, printre care remarcăm emoționanta dedicație „Suvenire pentru ziua scumpă a femeilor, de la Ana R. Nichita, colectivistă din comuna Jurilovca", — sau chipul lui Lenin cusut cu migală pe pînză de către colectivista Ioan D. Elena?

Să ne oprim la ultimul!

— Acest tablou — îmi spunea tovarășa Fulga, cu o voce emoționantă — are o „poveste". Colectivista Ioan D. Elena, din comuna Mihai Viteazu, multe seri la rînd a stat aplecată deasupra pînzei, împungînd cu acul. Cînd l-a terminat... ghinion. Comisia comunală de femei a găsit că tabloul a fost terminat prea tîrziu pentru a mai putea fi expus la expoziție. Întristată, Ioan D. Elena se urcă în tren și pleacă la Babadag. A arătat tabloul Comitetului raional de femei și a rugat să-i fie primit la expoziție. Ne-a impresionat gestul ei dar, întrucît se apropiase timpul deschiderii expoziției, la cîteva ore, i s-a arătat tovarășei Ioan D. Elena că singura „obiecție" care i se poate face ar fi... rama. Nu avea ramă — i s-a spus. „O fac eu, acum v-o aduc" — ne-a răspuns colectivista Ioan D. Elena și a plecat la atelierul de tîmplărie al cooperativei din Babadag. Și nu l-a slăbit pe responsabil pînă cînd rama nu a fost gata. Și acum... tabloul se află în expoziție.

...Despre activitatea femeilor, despre felul în care ele, femeile din acel îndepărtat raion al țării au știut să întîmpine ziua de 8 Martie, nu poți avea decît cuvinte de laudă.

DINU LEFTER

A DOUA TI

Ilie Petcu venise acasă pus pe arțag. Cineva — anume cine nu știa nici el, fiindcă oameni erau destui în fața sfatului — îl întrebase așa, într-o doară, că el ce gîndește de nu „se trece" în colectivă. Iar un altul — asta era Matei, vecinul lui — pusese pale pe foc spunînd că Ilie o fi așteptînd pesemne să îmbătrînească și să intre în colectivă la pensie de-a gata. Unii au rîs, alții au așteptat răspunsul, dar el, cătrănit, o și pornise glonț spre casă. Adică ce-or fi vrut să spună? Că lui nu-i place să muncească? Dar toată viața ce-a făcut decît să dea în brînci, muncind de istov?

De fapt, Ilie se necăjise mai tare pentru că riseseră ceilalți. Cît despre Matei, vecinul, il știa om de inimă — doar erau prieteni de mici. Ei da, o fi făcut și omul vreo glumă, dar nici chiar așa, de față cu tot satul. Se cheamă că l face de rîs în fața colectiviștilor, iar mîine, poimîine, cînd și el... „Da, da... adică nu, nu știu, să văd, să mă mai gîndesc..", mormăi Ilie ca pentru sine amintind ca de obicei răspunsul la întrebarea ce-l frămînta mai de mult, mai bine zis de cînd luase ființă gospodăria colectivă.

Dar parcă era un făcut să n-aibă liniște în ziua aceea nici măcar acasă. Cum sosi din sat, n-apucă bine să se uite ce treburi mai sînt de făcut, că îl și luară în primire fata și băiatul. Săriră cu gura pe el, zicînd că mîine să meargă cu toți la căminul cultural. Că echipa de cîntece și jocuri avea să prezinte un program nou. „Ei, numai de cînt și joc nu mi arde mie! — își spuse Petcu. — Mă frămînt și-mi crapă capul, stau și chibzuiesc dacă să aleg și eu calea asta a colectivei, mă socotesc în fel și chip, iar dumnealor puțin le pasă!". Gîndea astfel, fără să știe că în ultima vreme devenise ursuz și posac, aproape de nesuferit.

Maria, nevastă-sa, venise și ea în ajutorul copiilor spunîndu-i înțepat că dacă el vrea să se sihăstrească n-are decît, dar ea o să se ducă la cămin și o să ia și fata cu dînsa. Petcu părea neînduplecat. Ba, se oțări și mai tare cînd feciorul, plecînd să adape caii, îi strigase din ușa coșarului: „C-așa ești dumneata, te codești să fii în rînd cu lumea. Uite, Vasile al lui nea Matei și-a luat și bicicletă de cînd au intrat în colectivă, și zice că vrea să se facă șofer pe camionul gospodăriei". „Iar Ilinca lu Tănase, ai văzut ce nuntă a avut?" — se smiorcăi și fata.

— Tu să taci, mucoaso — sări Ilie — că pînă la nuntă mai ai și-om mai vedea pîn atunci.

— Pînă cînd să mai vedem, tată? — strigase iar feciorul. — Nu vezi c-am rămas aproape numai noi? C s ajungem coada cozii, de rîs ne facem. Că la cămin ne e și rușine, eu și Trandafira sîntem singurii individuali din toată echipa. Păi știi că din pricina mea și a Trandafirei echipa artistică nu se poate prezenta la concursul pe raion, ca echipă de colectiviști?

— Dumitale ce ți pasă — adăugase și fata — că stai numai acasă, parcă te-ai moșnegit. O să îmbătrînim în bătătură tot gîndindu-ne după vorba dumitale.

Ilie recunoscu în fundul sufletului lui drept și cinstit că „or fi avînd dreptate și copiii". Dar cum să mai ieși în lume, cînd toți stau cu ochii pe tine și-ți împung sufletul. Și dacă le spui că vrei să te mai gîndești, să mai aștepți, ei îți trîntesc vreuna ca asta: „Da' ia gîndește-te, și poate ne spui și nouă, care-i mai mare, baniță ori sacul?"

Un fel de ambiție, răscolită mai ales de cearta din ajun, îl făcu să rămînă, a doua zi, acasă. curte — nevasta și copiii plecaseră la căr se gîndi să se ia de o treabă. Puse mîna luă cîteva cuie și se apucă să dreagă go drum. Izbea cu sete în scîndură și bombă cînd se strîmba vreun cui. În focul robu văzu pe directorul căminului, care se să-i dea bineațe. Își săltă capul abia au glasul:

— Noroc, neică Ilie, nici azi n-ai astîmp

— Să trăiești, tovarășe Matache... Ce s treburile te așteaptă? Zece mîini să ai ș dideași.

— Asta așa e, dar oricît ar fi ele de m trebuie să te odihnești un pic.

— Ei, odihna-i a celora fără griji; eu... — Și Petcu dădu din cap, vrînd parcă să spună că grijile și necazurile lui sînt atît de multe, încît nici vorbă nu poate fi de liniște și odihnă.

— Parcă nu prea ești în toate apele — făcu din nou directorul.

— Ei, fiecare cu ale lui.

Se vedea că Ilie Petcu n-are chef de vorbă.

— Prea le pui și dumneata la inimă, neică Ilie. Nu zic, mai are omul și cîte un necaz, dar trece. Și apoi, la urma urmei, te văd zdravăn și sănătos, pe lelea Maria o știu harnică și pricepută în ale casei, copiii sînt veseli și muncitori; mai ales au un talent... Da, da, buni copii...

— Din partea lor, e-adevărat, n-am n punse Petcu. Se tot întreba unde bate c asta nu l impiedica să simtă — așa cum totdeauna cînd i se vorbea despre copiii bră de bucurie, ceva ca un abur călduț inima. Iar asta se citea și pe fața lui, c pe director să continue fără ocolișuri:

— Uite, neică Ilie, eu zic că dumneat nu mai ieși în lume; între oameni parc pezesc și gîndurile, iar necazul, dacă l cuiva, aproape că a și trecut jumătate auzi de la unul vreo vorbă de duh, mai vreun lucru folositor, mai dai și dumne cuiva, vreo învățătură din ce știi.

— De dat, aș da cu dragă inimă,

„Țărancă colectivistă" (*sculptură*)

UR HOFFMAN,
Raf. 3 Teleajen

FLORILE INIMII

Am văzut la comitetul raional al femeilor din Rădăuți, un album cu cusături naționale. L-au pregătit vrednicele rădăutence ca dar pentru delegația de femei sovietice, care le vor vizita cu prilejul celei de a 50-a aniversări a „Zilei femeii".

Am privit măiastrele podoabe cu emoție. Alaturi de patrate și de triunghiuri, desene severe, încremenite, transmise din străfundurile secolelor, răsăreau curbe dezinvolte, rotunjimi vesele ca zîmbetul; alături de tonurile stinse, nuanțe vii, tinerești Contraste îndrăznețe, care sparg tiparele străvechi, o altă simetrie, luminoasă, cu vaste spații libere, cu linii fine ca razele de lună, o nouă armonie și farmec date întregii cusături, din care-ți apare limpede că sufletul, creînd, a vibrat altfel și acul nu numai a cusut, ci a și cîntat. Iar în mijloc, ceea ce nu apăruse niciodată înainte, flori. Flori roșii aprinse.

Răsfoiesc din nou albumul. Nu mă înșelam. Aveam înaintea mea o nouă frumusețe și mă întrebam de unde s-a ivit. De unde a cules-o ochiul încîntat, din ce simtăminte, din ce sclipiri de fantezie și lumini de cuget s-a zămislit și a luat chip prin mîna talentatelor creatoare.

Mi-am amintit de cuvintele tovarășei Suzana Frunză, vicepreședinta comitetului: „Pînă la 8 Martie, florile de pe plaiurile noastre nu vor fi înflorite, dar noi tot o să dăruim oaspetelor sovietice flori..." Le-au lucrat colectivistele din Frătăuții Vechi, din Arborea, întovărășitele din Putna, din Iaslovăt, din Vicovul de Sus, femei din toate așezările raionului.

Nu cunosc pe vrednicele întovărășite și colectiviste care le-au cusut, dar nu mi-e greu să mi le închipui. In toi de noapte, s-au așezat la masă cu pînza albă în față și cu firul în ac. La fel ca bunicile și străbunicile lor. La fel poate, o cusătoreasă, în timp ce cosea, mișca ușurel cu piciorul leagănul cu pruncul dolofan, gata să adoarmă. Le fel poate alta, auzea din pat răsuflarea bărbatului furat de somn. Și totuși, nu era la fel. Una și-l știa pe copil sănătos, căci abia îl adusese de la vizita de la dispensarul din sat; cealaltă, își știa bărbatul mulțumit, fără vise urîte, căci munca le fusese răsplătită din belșug. Sau poate ele însesi văzuseră de cu seară filmul frumos de la căminul cultural, ori chiar primiseră cîte o diplomă pentru cusăturile trimise la București. Și acul, dînd din fir gingaș, tipar și culoare „dorului neînvins și îndărătnic foarte" spre frumusețe, de care pomenea înfiorat Eminescu, a izvodit pe pînză, frumusețe aidoma aceleia din viața nouă a femeii-artiste.

...La 8 Martie oaspetele dragi din țara care construiește comunismul, vor privi cu încîntare cusăturile primite în dar. Apoi la Kiev sau la Tașkent, alți și alți ochi, alte și alte inimi vor simți în frumusețea lor, în tonul de ansamblu luminos, plin de viață, în florile roșii, nu doar o mărturie de artă ci și un semn, un simbol al dragostei și al recunoștinței pe care rădăutencele, asemeni tuturor femeilor și bărbaților din patria noastră, le poartă oamenilor țării care pășesc în avangarda lumii viitorului.

Și vor înțelege că florile cusute din fir, îmbinat cu atîta mireală în culori tinere, optimiste de către fostele roabe de ieri, azi cetățence libere, creatoare prețuite și cu drum larg deschis, împlinirii lor de frumos, sînt însăși florile inimii.

ȘTEFAN GEIGOREA

Imagini din comuna Vulcan

La sera gospodăriei agricole colective.

Ultima lecție teoretică din cadrul cercului agrozootehnic de la casa-laborator a colectivei din Vulcan, regiunea Stalin. De-acum înainte, cursanții, sub atenta îndrumare a inginerului Toma Cardaș, vor da viață învățămintelor căpătate în timpul iernii.

Cîtă grație și siguranță în mișcări desprinzi din acest minunat dans german izvorît din bogatul folclor local.

Dacă acum cîțiva ani îi numărai pe degete pe cei care știau joace șah, acum poftim, de mai ai loc de cîți sînt la căminul cultural.

NEFERTE la lui PETCU

Singur prin
nin — Petcu
pe o teslă,
rdul dinspre
nea inciudat
; nici nu-l
drum
ce îi auzi

ăr...
ă fac, parcă
i tot nu pri-

ulte, tot mai

ecazuri — n'a-
directorul, dar
simțea el in-
i lui — o um-
care-i mingîia
eea ce-l făcu

faci rău că
ă se mai lim-
impărtășești
. Și-apoi mai
ofli de la altul
ata vreun sfat

tovarășe Matache, dar nu prea văd cum. Că gospodari sînt toți și rostul trebii se știe...

— Ei, parcă numai de gospodărit e vorba?! Oamenii mai vor, de pildă, să și dănțuiască.

„Uite de ce-i ardea", vru să spună Petcu; dar ca să nu-l supere cumva, zise:

— Păi, să dănțuiască, n-au decît să dănțuiască.

— Nu, neică Ilie, — se oțări în glumă directorul — nu care vrea, ci care poate. Că de vrut vor toți, dar unii nu pot. Spune dumneata: cîți la noi știu, bunăoară, să joace cum trebuie Călușul, Bătuta pe patru sau Tărășelul? Acum, noi ăștia mai virstnicii, o mai învîrtim așa cum ne pricepem, la cîte o nuntă sau la vreo petrecere; dar vorba e, ce facem cu tinerii? Că la horă se descurcă ei și singuri, dar la jocurile astea mai încurcate, spune, nu se cade să-i învețe cineva mai priceput? Mai ales că au echipă și sînt în concurs.

— Da' nici eu nu zic altfel...

— Ei, văd că nu zici altfel, neică Ilie, dar nici să ne dai o mînă de ajutor nu te-ndemni. Sînt jocuri multe și grele și bietul Burloi, că el ne e de ajutor, face și el ce poate.

— Cum adică, Burloi, îi învață pe băieți? Păi pe Burloi cine l-a învățat? — sări Ilie ca ars.

— Ei, las' că știm noi cine, că și el le spune mereu băieților atunci cînd le dă o pildă: „Uite-așa sărea Ilie Petcu, uite-așa făcea el răsucire pe călcîi". Și tinerii se străduiesc, și se vede cît de colo că au prins ceva. Dar mai trebuie... De n-ai avea treabă, te-aș lua chiar acum cu mine la cămin ca să-i vezi și dumneata și să-ți dai cu părerea dacă Burloi i-a mustruluit cum trebuie. Poate vii mai tîrziu să-ți vezi și copiii pe scenă. Ce zici?

— De fapt, mare lucru nu mai am de făcut. „E mai bine așa", se gîndi Ilie după ce plecă Matache. „O să vadă lumea că viu și singur la cămin și că nu mă aduce directorul".

Isprăvi treaba și-și căută căciula nouă de miel. „Va să zică Burloi învață și el pe alții; numai să nu mă fi făcut de rușine", își zise Ilie în timp ce-și îndemna pașii pe poartă. Se întîlni în uliță și cu vecinul Matei și avînd același drum, porniră împreună.

Sala mare a căminului era plină. La început, rămaseră în picioare, lîngă ușă. Apoi, încet, încet, se traseră mai în față, unde oamenii le făcură loc pe o bancă. Abia acum Ilie Petcu putu să privească mai cu atenție spre scenă unde cînta corul. Cuvintele nu se prea deslușecu în mulțimea asta de glasuri, dar melodia era tare frumoasă. Va să zică, asta era echipa cu care Mitu al lui îl bătuse atîta la cap. „Ce zici, Ilie, îți place?" — îl înțepă Matei cu cotul. „Ei, de, cum să zic, frumos, mă gîndeam numa'..." Corul se topi într-un murmur și, de undeva din mijloc, țîșni ca un sunet de cleștar un glas subțirel de fată. Ilie căută din ochi fetișcana cu glas de păsărică și deodată numai ce simți că i se pune un nod în gît. Va să zică, Trandafira lui... Ea cînta... Pe scenă, în fața atîtor oameni... Auzi, moțata! Și el să nu știe nimic! Uite, un sat întreg stă și o ascultă pe ea, un năpîrstoc de fată. La drept vorbind, cîntă frumos, afurisita. „Are cui semăna", își spuse Petcu, gîndindu-se că în tinerețe tot așa o asculta lumea și pe nevastă-sa la cîte-o clacă. „Și zi așa Ilie — îl îmboldi iar Matei. — Ai artiști în casă și nouă nu ne spui nimic". „Hm de..." mormăi încurcat Petcu neștiind de fapt ce să mai zică.

Ei dar ce o mai fi și asta? In sunete de acordeon și vioară intraseră pe scenă, în dans legănat, opt fete îmbrăcate în ii cu riuri și fote cu fluturași sclipitori ca aurul. De undeva, din fundul scenei, se auzeau și chiote aprige de flăcăi. Fetele învîrtiră o vreme un dans vioi, cu pași mărunți, și apoi se traseră mai într-o parte, lăsînd loc flăcăilor care încinseră o bătută îndrăcită. Asta-i merse la inimă lui Petcu: era jocul în care la tinerețe îi rămînea pe toți. Băieții jucau cu spatele spre sală și el putea să le observe bine bătaia călciielor. „Se pricep, nu-i vorbă, dar nu zvîcnesc tare piciorul, uite-așa" — și Ilie se trezi smucind dreptul. Vecinul zîmbi cu înțelegere și-l făcu atent pe Ilie să ia seama mai bine la scenă. Flăcăii se întorseseră cu fața și Ilie făcu ochii mari. Așadar, Mitu al lui este cel care face „cîrligele" în mijloc. Știe băiatul ce știe, dar, uite, săltatul pe vîrf parcă-i cam moale.

„Ei, băiete, gîndi Ilie, la joc o să trebuiască să mai înveți ca să-mi semeni"...

Tîrziu, către seară, oamenii ieșiră în curtea căminului să mai „bea cîte-un tutun" pînă va începe filmul. Cei doi vecini îl întîlniră pe directorul căminului și Ilie Petcu deschise vorba: „Vezi dumneata, tovarășe Matache, băieții ăștia ai noștri — și rosti „ai noștri" apăsat, ca să se știe bine că și el are doi copii în echipa căminului — băieții ăștia ai noștri au învățat lucruri frumoase, dar, după cîte știu, sînt cam la început. Bunăoară, la jocuri, eu aș zice că le trebuie mai multă viață și, cum să spun, mai multă agerime. Nici să n-atingă pămîntul, că doar is tineri și au de ce se bucura. De ăsta al meu, de Mitu, să n-aveți grijă că îl mustruluiesc eu: zmeu fac din el! Și le-aș da o mînă de ajutor și celorlalți flăcăiași. Aud c-o să ne-ntrecem cu colectiviștii din alte sate și doar n-o să ne lăsăm noi să ne-o ia înainte... Ei, ce ziceți?

Ascultîndu-l, Matache începuse a-l privi cu o mirare veselă. La fel și cei din jur.

— De, neică Ilie... știu și eu... să mă mai gîndesc, și om vedea — glumi dintr-odată Matache, mulțumit că îl poate înțepa cu unul din acele răspunsuri nehotărîte care în ultima vreme se ținuseră ca scaiul de Petcu.

Oamenii riseră. De fapt, își dădea seama fiecare că în Ilie Petcu parcă s-a schimbat ceva.

TOMA POPESCU

DE toate PENTRU toți

Cunoașteți foloasele aplicării îngrășămintelor bacteriene?

În jurul nostru trăiesc miliarde și miliarde de vietăți mici — numite microorganisme — care nu pot fi văzute cu ochiul liber, ci doar cu microscopul. Ele pot fi dăunătoare, dar și folositoare omului. Despre acestea din urmă vrem să vă vorbim acum și anume despre acelea care trăiesc în pămînt și ajută la sporirea rodniciei lui. Se știe însă că numai cînd microorganismele sînt într-un număr îndestulător, asigură buna descompunere (putrezire) a resturilor de plante, animale, a îngrășămintelor naturale din preajma lor, punînd astfel în libertate diferite substanțe pe care plantele numai așa le pot folosi ca hrană.

Iată cîteva din cele mai însemnate îngrășăminte bacteriene ce se fabrică și se folosesc azi în țara noastră pe scară tot mai mare.

Nitraginul conține bacterii ce se extrag din niște umflături crescute pe rădăcinile plantelor leguminoase, numite nodozități. Aceste bacterii trăiesc în convietuire cu leguminoasele, asigurînd acestora azotul din aer — azotul fiind un element foarte important în hrana plantelor — pe care altminteri plantele nu sînt în stare să-l folosească direct. Nitraginul se folosește numai pentru plantele leguminoase (soia, mazăre, trifoi, fasole etc.). La fiecare leguminoasă se dă Nitraginul respectiv indicat pe sticla în care se află bacteriile, de exemplu: pentru soia este „Nitragin-soia" pentru trifoi „Nitragin-trifoi" G.A.S. „Al Sahia" din regiunea București, a obținut la mazărea tratată cu Nitragin 1.829 kg. la hectar, față de 1.381 kg. de pe suprafața netratată

Alt îngrășămînt bacterian folosit pe scară largă este **Azotobacterinul**. Într-un flacon de 250 ml. de Azotobacterin se află pînă la 100 miliarde de celule de Azotbacter chroococcum. Azotobacterinul se folosește la toate culturile, avînd calitatea de a îmbogăți solul în azot cu 30—50 kg. la hectar într-un an.

Folosind Azotobacterinul în cultura grîului, la G.A.S. Călinești, regiunea Suceava, s-au obținut anul trecut 2.793 kg. la hectar față de 2.593 de pe lotul netratat, iar colectiviștii din Corbeanca, regiunea București, au dobîndit la sfecla de zahăr tratată cu Azotobacterin un spor de 4.850 kg la hectar.

Fosforobacterinul se livrează sub formă de praf. Cu toate că în sol se află cantități mari de fosfor, plantele nu le pot folosi ca hrană direct, decît în urma transformării fosforului de către bacterii în compuși ai lui mai simpli.

Tot la G.A.S. Călinești din regiunea Suceava, tratînd grîul cu Fosforobacterin, s-au obținut 3.226 kg. la hectar, cu 633 kg. mai mult decît de pe suprafața netratată.

Îngrășămintele bacteriene se recomandă a fi folosite în decurs de 3—6 luni de la fabricarea lor, după cum este menționat pe eticheta fiecărei sticle sau punguliță. Mai tîrziu de acest termen numărul bacteriilor din ele poate scădea. Cercetările au dovedit că pentru obținerea unui spor și mai însemnat și sigur de recoltă este bine să folosim îngrășămintele bacteriene îmbinate cu lucrările solului și aplicarea îngrășămintelor organice și minerale.

Avantajele îngrășămintelor bacteriene sînt cu atît mai însemnate, cu cît costul îngrășămintelor pentru un hectar este de numai 15—20 lei. Gospodăriile de stat și colective pot să se adreseze la Centrul experimental de îngrășăminte bacteriene, B-dul N. Bălcescu Nr. 8, București, pentru orice informare ca și pentru contractare de îngrășăminte bacteriene.

Ing. VERONICA DRĂGUȘANU

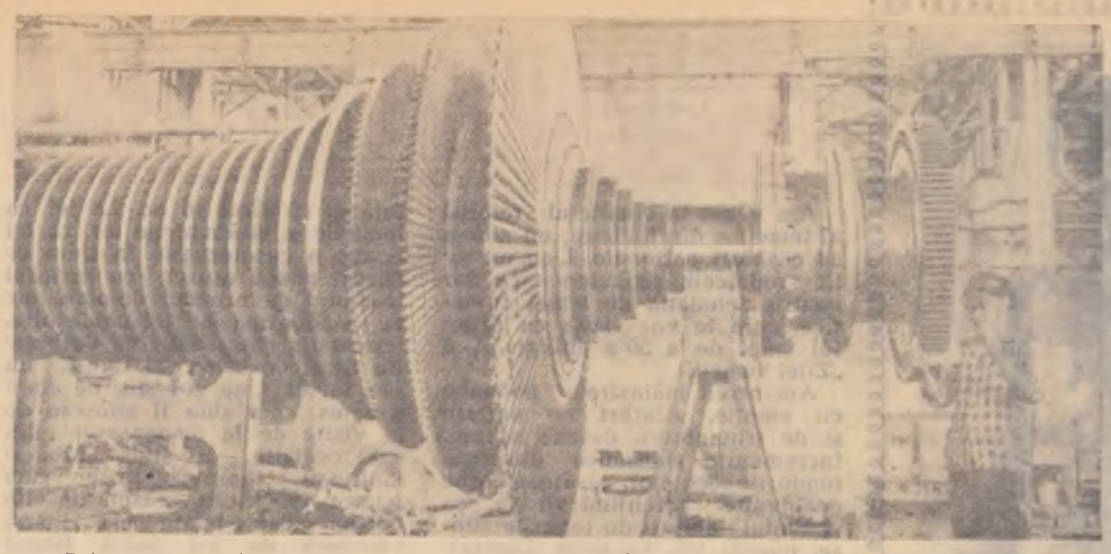

Rotorul unui turbogenerator cu aburi de 50.000 kW, fabricat în Atelierele de turbine cu aburi din Karbin.

Legume timpurii

Legumele, **aceste** accesorii fără de care nici o gospodină nu și-ar putea dovedi pricepere, au ele însăle o mare valoare alimentară. Conținutul lor bogat în vitamine și săruri minerale justifică denumirea de „industria de vitamine a agriculturii" dată legumiculturii de savantul sovietic V. R. Williams.

Oamenii de știință au stabilit că un om de vîrstă mijlocie trebuie să consume zilnic 1-2 mg. vitamina A, 2-3 mg. vitamina B, 2-3 mg. vitamina B2, 50-100 mg. vitamina C, 15-25 mg. vitamina PP etc. Necesarul de vitamină A se găsește în 25 grame morcovi, 25 grame spanac sau 75 gr. varză creață, iar necesarul de vitamină C în 25 grame ardei gras, 80 gr. conopidă sau 170 gr. roșii, cu condiția ca ele să fie proaspete. Deci pentru a asigura vitaminele necesare organismului, omul trebuie să consume pe zi aproximativ 300-400 gr. legume proaspete.

Aceasta este una din cauzele pentru care producerea de legume timpurii are o mare însemnătate. Există însă și cauze economice care fac legumicultura deosebit de rentabilă în cazul unei producții timpurii.

De pildă, Stațiunea ExperimentalăIșalnița din regiunea Craiova, a cultivat în anul trecut 5,5 hectare cu varză timpurie. Producția realizată a fost de 31.408 kg. la hectar, ceea ce a însemnat aproape 33.000 lei la fiecare hectar. La roșii, stațiunea a realizat o producție totală de 41.500 kg. din care 15.400 au fost recoltate la data de 15 iunie. Acestea valorificate cu 2,85 lei kg. au adus un venit de 43.890 lei, ceea ce a reprezentat 83 la sută din venitul total obținut la cultura roșiilor.

Producerea timpurie a legumelor este deci o resursă internă care pusă în valoare poate aduce însemnate venituri bănești. Terenul eliberat în urma recoltării timpurii a legumelor poate fi replantat, realizîndu-se astfel prin culturi duble o productivitate mai mare.

Există mai multe metode de a produce legume timpurii. Dintre acestea mai larg folosită este producerea timpurie a răsadurilor. În acest scop pregătirea răsadnițelor și însămînțarea trebuie să se facă cît mai devreme, cu 5-7 săptămîni înainte ca temperatura solului să permită plantarea definitivă. Astfel, socotind, de pildă, perioada de vegetație a roșiilor de 100 de zile înseamnă că semănate în răsadnițe la începutul lunii martie, ele vor putea fi recoltate la începutul lunii iunie.

Pentru producerea legumelor timpurii trebuie să se folosească soiurile cele mai timpurii, adică cu o perioadă de vegetație mai scurtă.

De asemenea, succesul acestei acțiuni depinde în mare măsură de respectarea indicațiilor științifice la pregătirea răsadnițelor și însămînțarea lor. Cea mai obișnuită metodă de încălzire a răsadnițelor este prin fermentarea bălegarului. În apropiere de răsadnițe se așează bălegarul și se lasă să fermenteze (stropindu-se cu apă, dacă nu are suficientă umiditate). Cînd s-a încins, se așează în răsadniță, în straturi de 50-60 cm. și se acoperă răsadnița cu geamuri, lăsîndu-se 4-5 zile să se încălzească. Apoi se introduce amestecul de pămînt. Cele mai întrebuințate pămînturi sînt mrania, țelina, pămîntul de grădină, la care se adaugă nisip. Amestecul de pămînt se dezinfectează cu soluție de formalină 2 la sută sau sulfat de cupru 2 la sută, pentru a distruge dăunătorii. Grosimea stratului de pămînt din răsadnițe trebuie să fie de 15-20 cm. La 3-4 zile după introducerea pămîntului, legumele pot fi însămînțate

O măsură care dă bune rezultate și scurtează cu mult perioada de vegetație a legumelor este iarovizarea semințelor înainte de semănat. Semănatul se face în rînduri, la distanța de 7-8 cm. După semănat răsadnița se acoperă cu rogojini pînă la răsărire, apoi se dă lumină suficientă pentru ca răsadul să nu se alungească. În perioada de creștere, răsadurile trebuie udate și plivite ori de cîte ori e nevoie

Respectarea acestor reguli este prima condiție necesară pentru obținerea unor răsaduri sănătoase și viguroase care, plantate la timp, vor da producții mari la hectar, răsplătind din plin investițiile și munca depusă.

M. B.

Să cunoaștem legile țării

La caz de deces al unui salariat sau pensionar, membrii de familie ai acestuia au dreptul la pensie de urmaș. În această categorie intră: copiii, soția, soțul, părinții sau frații și surorile care se aflau în întreținerea respectivului.

Copiii au dreptul la pensie de urmaș în cazul decesului unuia dintre părinți, indiferent de veniturile părintelui rămas în viață. Pensia se acordă copiilor pînă la împlinirea vîrstei de 16 ani sau pînă la 18 ani în cazul cînd urmează o

Cine are dreptul la pensie de urmaș (II)

școală. Orfanii de ambii părinți, precum și copiii celor îndreptățiți la pensie pentru merite deosebite, au dreptul la pensie pînă la vîrsta de 25 ani, dacă urmează studii superioare.

Soția, indiferent de vîrsta pe care a avut-o la data decesului soțului, are dreptul la pensie pe tot timpul vieții. Pensia o primește cînd împlinește vîrsta de 55 de ani, sau cînd împlinește vîrsta de 50 ani, dacă are cel puțin 20 ani de căsnicie cu soțul decedat sau dacă a născut 5 sau mai mulți copii. Soția care a rămas cu unul sau mai mulți copii minori, are de asemenea dreptul la pensie pînă cînd copiii împlinesc vîrsta de 16 ani sau pînă la 18 ani, dacă copiii urmează o școală. În cazul cînd copiii decedează sau se căsătoresc înaintea împlinirii acestor vîrste, soția pierde dreptul la pensie de urmaș

Soțul are, de asemenea, dreptul la pensie de urmaș dacă la data decesului soției are vîrsta de 60 ani Pensia, în acest caz, i se acordă pe toată viața. Pentru a avea însă acest drept este necesar ca soțul să fi fost întreținut de soție și este considerat ca atare numai dacă la data decesului soției sau la data cînd cere pensie nu este încadrat în muncă sau nu exercită o profesie liberă sau meserie pe cont propriu

Mai au dreptul la pensie de urmaș, soția sau soțul supraviețuitor, ori unul dintre părinții decedatului, indiferent de capacitatea de muncă sau de vîrstă, chiar dacă au salariu sau alte venituri, cînd vreuna din aceste persoane îngrijește de copil, frați sau surori ai decedatului care nu au împlinit vîrsta de 8 ani. Dacă între timp beneficiarii susmenționați împlinesc vîrsta de 60 ani pentru bărbați și 55 ani pentru femei, pensia acordată se menține pe tot timpul vieții. În ce privește soția, aceasta beneficiază de aceste dispoziții numai în cazul în care îngrijește copii dintr-o altă căsătorie, ori frați sau surori ai soțului decedat.

Procuror
EUGEN GIRNEȚU

CURIOZITĂȚI

Pești cîntareți

Într-o zi cețoasă vasul sovietic de pescuit „Vitelisk" se afla în marea Norvegiei urmărind un mare banc de pește. Vasul se apropia cu repeziciune de bancul de pești și acest lucru îl dovedea ecoul tot mai puternic al hicholocatorului un aparat foarte sensibil instalat pe bordul navei. Deodată ecoul dispăru și în locul lui se auzi un șuierat ca de privighetoare. Mare a fost mirarea pescarilor cînd au văzut că aceste „privighetori" submarine erau pui de balenă care urmăreau un banc de scrumbii.

Se știe că unele varietăți de pești, mai ales cei din regiunile tropicale „vorbesc", adică emit unele sunete, care se repetă la intervale regulate. Acum, pescarii de pe „Vitelisk" au descoperit că și „locuitorii" apelor nordice au glas. Desigur că „vocea" unui singur pește, de pildă a unei scrumbii este foarte subțire și slabă, dar cînd e vorba de un banc în care se află cîteva milioane de pești, atunci acest „cor" se poate lesne auzi cu ajutorul aparatului numit hicholocator și imprimat pe bandă de magnetofon

Oamenii de știință au emis ipoteza că „vocea" peștilor se schimbă Ea diferă în perioada înmulțirii, în timpul cînd peștii își caută hrana sau cînd îi amenință vreo primejdie Bazați pe această descoperire, savanții s-au gîndit că un aparat lansat în fundul apei, care să imite „vocea" peștilor, ar atrage în jurul vasului peștii și astfel pescuitul ar fi mult ușurat.

Copacul care dă lapte

În unele raioane situate în bazinul Amazonului, populația o duce foarte greu în ceea ce privește alimentele, pentru că întinderile nesfîrșite de păduri seculare fac imposibilă dezvoltarea agriculturii și zootehniei Alimentul de bază în hrana băștinașilor îl constituie laptele. Dar lucrul cel mai interesant este acela că pentru a obține laptele necesar hranei, locuitorii pădurilor de pe malurile Amazonului nu sînt nevoiți să crească vaci. Nu! E deajuns să ia o căldare și un cuțit și să plece în pădure...

În bazinul Amazonului crește un arbore pe care băștinașii îl numesc „sorveira" — uger. Este destul să se facă o crestătură în coaja copacului ca din ei să țîșnească un lichid albicios, care seamănă foarte mult la gust cu laptele de vacă. Fiecare din acești arbori-vaci poate da 2—4 litri de lapte la un singur „muls"

DIN LUMEA LARGĂ

N. S. Hrușciov în vizită la combinatul siderurgic din Bhilai (India), construit cu ajutorul Uniunii Sovietice.

N. S. Hrușciov și-a încheiat vizita în Indonezia, India, Birmania și Afganistan

După 24 de zile, călătoria lui N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. în țările Asiei a luat sfîrșit.

Ca și în celelalte țări vizitate de șeful guvernului sovietic, vizita în Afganistan — ultima etapă a călătoriei sale — a decurs sub semnul unei calde prietenii.

În comunicatul comun sovieto-afgan cele două părți și-au afirmat satisfacția profundă în legătură cu dezvoltarea relațiilor de prietenie dintre U.R.S.S. și Afganistan, la baza cărora stau principiile coexistenței pașnice, respectului reciproc și colaborării prietenești. Se subliniază aici că primul ministru al Afganistanului sprijină propunerea privitoare la dezarmarea generală și totală, prezentată de președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, în cadrul Adunării Generale a O.N.U. Exprimîndu-se în comunicat recunoștința Afganistanului pentru sprijinul economic acordat de Uniunea Sovietică, se arată totodată că și în viitor U.R.S.S. va da sprijin Afganistanului în dezvoltarea și întărirea continuă a economiei sale.

La 5 martie, avionul Il-18, pe bordul căruia N. S. Hrușciov a străbătut 25.000 km., a aterizat pe aeroportul Vnukovo, din Moscova. De la aeroport președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. s-a îndreptat spre Palatul sporturilor de la Lujniki, unde a avut loc un miting.

★

Vizita lui N. S. Hrușciov în Indonezia, India, Birmania și Afganistan s-a impus ca un eveniment remarcabil al anului 1960, eveniment care va fi trecut în istorie ca una din contribuțiile de seamă la cauza păcii în lume.

Nichita Sergheevici Hrușciov a fost întîmpinat peste tot ca un mesager al celei mai nobile năzuințe a popoarelor de pretutindeni: pacea.

„În îndepărtata Indonezie, ca și în alte țări din Orient, — a spus N. S. Hrușciov la mitingul de la Lujniki — s-a subliniat cu o mare recunoștință rolul măreț al Uniunii Sovietice, al eroicului ei popor în lupta pentru libertatea și fericirea omenirii, în lupta pentru pace".

Călătoria lui N. S. Hrușciov în Indonezia, India Birmania și Afganistan a demonstrat prietenia din zi în zi mai puternică ce leagă popoarele Uniunii Sovietice de popoarele Orientului. La temelia acestei prietenii stau principiile coexistenței pașnice, hotărîrea comună de a lupta pentru slăbirea continuă a încordării internaționale. Exemplul acestei prietenii, afirmat cu vigoare în cursul vizitei lui N. S. Hrușciov, a dat și va continua să dea un puternic impuls luptei popoarelor, pentru ca ideile coexistenței pașnice să triumfe în întreaga lume, spre folosul întregii omeniri. Așa cum a arătat N. S. Hrușciov încă în Afganistan, referindu-se la prietenia care leagă U.R.S.S. de poporul afgan „asemenea relații pot servi drept un exemplu convingător de coexistență pașnică și colaborare a două state, cu sisteme sociale și politice diferite".

Călătoria lui N. S. Hrușciov în India, Birmania, Indonezia și Afganistan a întărit și mai mult convingerea popoarelor din aceste țări că pot conta pe ajutorul neprecupețit și dezinteresat al Uniunii Sovietice în realizarea deziderateelor lor de seamă, lichidarea definitivă a colonialismului și dobîndirea independenței economice.

La mitingul de la Lujniki, N. S. Hrușciov a arătat că ajutorul acordat de Uniunea Sovietică țărilor slab dezvoltate este o expresie strălucită a principiului marxist-leninist, al internaționalismului. „Ajutorul Uniunii Sovietice — a spus președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — constituie un izvor de apă proaspătă, dătătoare de viață, pe care o capătă popoarele care se eliberează din robia colonialistă".

Ajutorul Uniunii Sovietice acordat țărilor slab dezvoltate se manifestă și prin exemplul pe care îl oferă dezvoltarea sa biruitoare. Astăzi, așa cum a arătat tovarășul Hrușciov la mitingul de la Lujniki, „...popoarele din Asia, Africa și America Latină, care luptă pentru independența țărilor lor, văd în Uniunea Sovietică un model de felul în care se poate efectua, într-un termen scurt, trecerea de la înapoiere la progres".

Făcînd bilanțul vizitei sale, înfățișînd lupta popoarelor din Orient pentru a se smulge definitiv din ghiarele colonialismului, pentru pace și coexistență pașnică, N. S. Hrușciov a vorbit la Lujniki și despre perspectiva apropiatei conferințe la nivel înalt. „În ce ne privește — a spus N. S. Hrușciov — am făcut și facem tot ce este necesar pentru a crea o atmosferă favorabilă tratativelor care urmează să aibă loc. Vrem să asigurăm succesul viitoarelor întîlniri".

Însăși călătoria lui N. S. Hrușciov în țările Asiei, constituie o dovadă strălucită că U.R.S.S. nu precupețește nimic pentru a apropia timpul cînd deasupra omenirii nu va mai plana nici o primejdie de război.

E. MARTON

Cutremurul din Agadîr

Agadir! Pînă mai ieri, numele acestui oraș de pe coasta Atlanticului ne era puțin cunoscut. Acum, numele lui este des-pomenit, dar orașul nu mai există. În noaptea de 29 februarie spre 1 martie un puternic cutremur, în mai puțin de 15 secunde, a transformat în ruine frumoasa stațiune balneoclimaterică. S-au dărîmat toate marile hoteluri de pe plaja Agadirului, dar mai mult a avut de suferit „vechiul" Agadir, locuit de marocani, unde 90 la sută din case au fost ruinate. După ultimele date numărul victimelor se ridică la 12 000 de oameni. În tot cursul zilelor următoare cutremurului, echipe speciale au lucrat la salvarea victimelor.

Pentru a veni în ajutorul sinistraților, comitetul executiv al Uniunii societăților de Cruce Roșie și Semilună Roșie din U.R.S.S. a hotărît să pună la dispoziția Societății marocane de Semilună Roșie medicamente, alimente și alte obiecte de primă necesitate.

PE SCURT

● Guvernul sovietic a remis la 4 martie, prin ambasadorul R.F.G. la Moscova, Hans Kroll, o notă guvernului R. F. Germane. În notă se atrage atenția guvernului Republicii Federale Germane asupra urmărilor extrem de grave ale acțiunilor întreprinse de acesta, privind crearea unor baze ale Bundeswehrului pe teritorii străine și stabilirea unei colaborări militare cu Spania franchistă.

● În cursul vizitei sale în America Latină, președintele S.U.A., Eisenhower, a luat cuvîntul în fața parlamentului chilian, unde, referindu-se la absurditatea războiului, și-a exprimat speranța că reuniunea șefilor de guverne va ajuta să se pună capăt „cursei nebunești a înarmărilor distrugătoare".

● Din nou, împotriva Cubei s-a săvîrșit un atentat barbar. Vaporul „La Coubre", încărcat cu muniții, a explodat în portul Havana, cauzînd moartea a 94 de persoane și rănirea a 220. Șeful guvernului revoluționar cuban, Fidel Castro, citînd cazuri cînd reprezentanți ai guvernului american au căutat să împiedice achiziționarea de către Cuba a unor arme din străinătate, a dovedit pe baza a numeroase argumente că explozia vaporului „La Coubre" este rezultatul unui sabotaj pus la cale de acele forțe care se folosesc de orice mijloace pentru a înăbuși revoluția din Cuba.

● Între 5 și 6 martie a avut loc la Roma o conferință internaționala împotriva nazismului și antisemitismului. „Veteranii de război sovietici, care știu ce înseamnă agresiunea nazismului hitlerist, care știu ce înseamnă razboiul — a declarat la conferință V. Kozlov, șeful delegației sovietice — spun un „nu" categoric uneltirilor criminale ale neonaziștilor vestgermani".

● În S.U.A. s-au înregistrat noi eșecuri balistice. La baza forțelor aeriene militare Vandenberg (California) a explodat o rachetă balistică intercontinentală „Atlas", iar la poligonul experimental de la Cape Canaveral un avion-proiectil teleghidat Bomarc, a explodat la lansare.

Manolis Glezos din nou condamnat pe nedrept

ATENA 8 (Agerpres). — Tribunalul penal din Atena a pronunțat sentința în noul proces înscenat patriotului grec Manolis Glezos, precum și actualului director al ziarului „Avghi", Leonidas Kirkos, acuzat pentru că a luat atitudine împotriva sentinței nedrepte pronunțate de tribunalul militar împotriva lui Manolis Glezos și altor democrați greci. Tribunalul penal l-a condamnat pe Manolis Glezos la 7 luni închisoare și pe Leonidas Kirkos la 5 luni închisoare. De asemenea, potrivit hotărîrii tribunalului, ziarul „Avghi" este lipsit pe timp de o lună de posibilitatea de a-și mai procura hîrtia de ziar în condiții lesnicioase. Hotărîrea luată împotriva lui Glezos este motivată de faptul că acesta a dat recent publicității o scrisoare în apărarea sa, criticînd sentința pronunțată împotriva sa de tribunalul militar. Cazul Glezos va fi examinat în Areopag la 12 martie, iar actualul proces urmărea de fapt demonstrarea de către autorități a legalității urmăririi lui Glezos și a sentinței tribunalului militar.

Sentința tribunalului penal nu numai că prelungește termenul de detențiune al lui Glezos, dar îngreunează în același timp lupta pentru anularea sentinței tribunalului militar și îl lipsește pe patriotul grec de dreptul de a critica această sentință. Sentința tribunalului penal creează un precedent periculos. Pe viitor, orice om politic sau orice ziar grec care vor formula critici la adresa unei hotărîri a tribunalului militar vor putea fi condamnați.

În cursul procesului, frunțași ai vieții publice și politice din Grecia au demascat netemeinicia acuzațiilor aduse și caracterul nejust al persecuțiilor îndreptate împotriva eroului național grec Glezos și a celorlalți democrați.

Motto: pentru a nu-și pierde profiturile uriașe, trusturile de armament caută să întețească cursa înarmărilor, să întrețină războiul rece. *(Ziarele).*

O DOICĂ GRIJULIE...

— Mănîncă fiule, cît mai multe bombișoare ca să ajungi mare și voinic.

(Desen de N. CLAUDIU)

Cu HAZ și cu tilc

Același subiect, dar cu totul altceva...

Intîmplarea asta cu Ilieș s-a petrecut anul trecut. Ilieș era îngrijitor la vite și le iubea mult de tot. Nu le-ar fi atins nici cu o vorbă. Ce-i mai rău, e că nu le atingea nici cu o vorbă, dar nici cu nutreț. Dacă i se făcea observație, el avea gata pregătit răspunsul: „n-am timp, măi fraților, că vacile-s o sută și eu unul". „Măi Ilieș, măi, îți replicam noi, dacă o să le îngrijești tot așa, în curînd o să fiți 1 la 1. Nu vezi că abia se mai țin pe picioare?" „Las' că se țin ele, că de aceea au patru picioare. Nu s-or ține pe patru, s-or ține pe trei, nu s-or ține pe trei, s-or ține pe două... În definitiv de ce noi să ne ținem pe două picioare și ele musai pe patru? Ce-i risipa asta?...

Și Ilieș rîdea mucalit pe sub mustață de glumele cu care credea el că ne dă gata... E drept că o săptămînă, două, se îndrepta omul și îngrijea de vite, dar apoi se lăsa iar pe tînjală, și iar îl luam de scurt: „Ilieș, iar ai întîrziat să dai hrana la vite?" „Uite, le-o dau acum. Mai bine mai tîrziu decît niciodată". „Eu zic ca mai bine e mai devreme decît mai tîrziu". „Nu cred, fiindcă mai tîrziu iar li se face foame. Că, vacile, ce altă grijă au decît să mănînce și să doarmă!?" „Asta așa e, dar vezi că dacă dormi tu cît nu trebuie, nu mai mănîncă ele cît trebuie. Și dacă n-or mînca, n-or să mai dea lapte. Și atunci ce-o să faci?" „O să beau ceai!... Că ceaiul nu trebuie să-l mulgi, și-l obții fără să-i dai nutreț"...

În colectiva noastră mai erau încă doi îngrijitori: Marin și Cioflete. Dar ce îngrijitori! Munceau cît patru, iar fiecare vacă arăta cît două și dădea lapte cît trei. Ilieș, de cîte ori intra în grajdul lor, se scărpina după ceafă și ofta: „Măi, fraților, de ce fiecare vacă a voastră arată cît două, iar două vaci ale mele nu arată nici cît una? Cu ce naiba le hrăniți? Cu drojdie de bere? Le comandați mîncare de la restaurant?... Care e secretul?"

„Secretul? — se miră Cioflete? Păi secretul îl știi și tu: mîncare la vreme, bautură la vreme, curățenie la vreme". „Păi asta știu, răspunse Ilieș, că și eu tac la fel: mănînc la vreme, beau la vreme, mă spal la vreme, dar vacile tot costelive rămîn!".

Și rîse cu poftă. Tocmai în clipa aceea a intrat pe poarta grajdului președintele colectivei și anunță: „Măi, tovarăși, după masă avem ședință. Pe ordinea de zi un singur punct: „Ilieș și vacile sale!"... Ilieș nu mai rîse... Se bîlbîi: „Tovarășe președinte, știți, n-ați putea contramanda ședința... mă simt cam rău... bolnav... n-o să pot lua cuvîntul... sau dacă nu se poate amîna, să puneți un alt punct pe ordinea de zi... De exemplu, despre... pomii fructiferi, că este în fundul livezii un prun uscat... sau despre... despre sport... știți, n-avem echipă de volei... dumneavoastră la președinte ar trebui să luați măsuri... să fiți combativ în această chestiune"... „Da-n chestiunea vacilor, cum trebuie să fiu?" „Înțelegător, tovarășe președinte, că nu vedeți? Vacile mă sabotează! Nu vor să mănînce... pînă nu le dau..." îngînă Ilieș.

După masă a avut loc ședința. Oamenii l-au scuturat pe Ilieș bine de tot. Ilieș s-a ridicat, a vorbit și a plecat!... A plecat la grajd!...

. . . . . .

Azi, Ilieș e dat ca exemplu pe toată colectiva. Vacile sale îl „vorbesc" numai de bine. Și azi se cam clatină ele pe picioare, dar de grase ce sînt!... Președintele colectivei tocmai intră pe poarta grajdului: „Tovarășe Ilieș, mîine e program la căminul cultural. O să vorbești și dumneata". „Despre ce subiect?" „Același subiect pe care l-am avut anul trecut pe ordinea de zi la ședința aceea de pomină: „Ilieș și vacile sale!"

Înțelegeți și dumneavoastră ce interesant se prezintă problema: subiectul e același, vacile aleleași, și cu toate astea, e cu totul altceva. De ce? Pentru că Ilieș nu mai e același. S-a dat pe brazdă.

I. AVIAN

„Semne BUNE"

A plecat Ion Mihai
Cu căruța cu doi cai
Și i gonea de sîrg
S-ajungă la tîrg.
Nu mai știu ce treabă-avea,
Știu numai că se grăbea,
Și căluții-i suduia:
„Zburați, măi, arde-v-ar focul,
Repede, că-mi stă norocul,
Marțea sînt trei ceasuri rele..."
Și Mihai fugea de ele,
Grijuliu, ca nu cumva
Să-l ajungă pe șosea.
Tot uitîndu-se-ndărăt,
Ochii-i văd,
Sclipind la soare,
O potcoavă lucitoare
Și-ncă una mai colea,
Pe șosea.
— Ia te uită ce minune,
(Zise dînsul) — semne bune!
(Și opri caii să le adune.)
Așternut din nou la drum,
Cum, necum,
A zărit iar din căruță
O potcoavă nou-nouță,
Cu vreo două trei caiele.
„Am scăpat de ceasuri rele"
Spuse dînsul fericit.
Și, firește, s-a oprit,
Aruncînd potcoava nouă
Lîngă celelalte două.
Peste-un timp, Ion Mihai
Observă privind la cai
Că se cam impleticeau,
Cam săreau, cam șchiopătau,
Parcă-ar fi pășit pe ace
Și-omul nostru și zise: „Drace,
Ia te uită, gloabele
Și-au pierdut potcoavele."
Se-ntreba Mihai pe loc:
Astea-s... semne de noroc?
. . . . . .
Da, sînt semne, nea Mihai
Că nu te-ngrijești de cai.

MIRCEA PAVELESCU

Dar ea?

Costică Pană umblă de azi dimineață ca năuc. E tras la față, nedormit, cu o umbră de îngrijorare și suferință în privire.

— Ce-i cu tine, Costică?

— Știi... nevastă-mea. Au apucat-o durerile. Am dus-o la casa de nașteri.

— Atunci, n-ai nici o grijă. O să fii tată! Sau... e ceva? Merge greu?

— Greu, dom'le. Primul copil. Nu vezi cum arăt? N-am dormit toată noaptea. Nici de mîncare nu-mi arde.

Evenimentul l-a copleșit.

— Costică, — zice brigadierul. — lasă treaba și du-te acolo. Văd că stai ca pe ghimpi.

Casa de nașteri e chiar lîngă colectivă.

— Iar ai venit? — îl întîmpină felcera mamoș. — Nu-i nici un sfert de oră de cînd ai plecat. N-ai nici o grijă. O să nască ușor.

— Păi asta vreau și eu. Să nu mă mai perpelesc așa, ca pe jar. Să mănînc și eu liniștit, să dorm și eu ca toți oamenii.

— Săracul, i se rupe inima de el! Dar la nevastă nu te gîndești?

Costică s-a întors la treabă.

— Cum merge, Costică?

— Greu. A-nceput să mă doară și măseaua aia.

— Ce să-i faci, așa-s nașterile. Uneori se căznește femeia și o zi întreagă.

— Sigur că da: ea se căznește o zi, și mie mi se pare un an!

Pînă seara, Costică a mai fost de vreo două ori la casa de nașteri. Nici o noutate. Iar l-au bătut pe umăr, iar i-au spus să fie liniștit.

— Costică vino să cinezi la mine, — l-a invitat brigadierul.

— De mîncare-mi arde mie?

— Barem un mizilic și o tuică fiartă.

— Asta da! Să-mi treacă măseaua.

La masă, gazdele au încercat să-l mai înveselească. Degeaba!

— Hai, Costică, mănîncă! Și nu mai sta așa. Lasă că Lenuța e pe mîini bune: doctor, felceră mamoș...

— Păi, dar! Are tot ce-i trebuie. Numai eu mă chinuiesc cu măseaua asta.

— De ce nu te duci s-o scoți?

— Mi-e frică să nu mă doară.

A bătut cineva la geam. Felcera mamoș:

— Ai un băiat, tovarășe Pană. Să-ți trăiască.

Pe Costică l-a gîtuit bucuria.

— Băiat? Băiat ai spus? — sare el, uitînd cu totul durerea de măsea. — Fraților, bem pînă dimineața, că mîine-i duminică și pot dormi liniștit.

— Dar ea, nevastă-ta? La ea nu te gîndești de loc?

— Păi...

— Mîine e zi de primire. Nu-i cumperi nimic, nu-i duci și tu ceva?

— Ce să-i duc? — îngăimă Costică plecîndu-și ochii sub privirea mustrătoare a gazdei.

— Mergem împreună la cooperativă. Te-nvăț eu ce-i trebuie unei lăuze. Că te-așteaptă, sărăcuța.

— Adevărat... de-ar ști ea cît m-am chinuit...

N. CULCEA

Constantin Galu, responsabilul clubului G.A.S. „Pavel Tcacenco", raionul Călmățui, încuie adeseori clubul și pleacă la vînătoare.

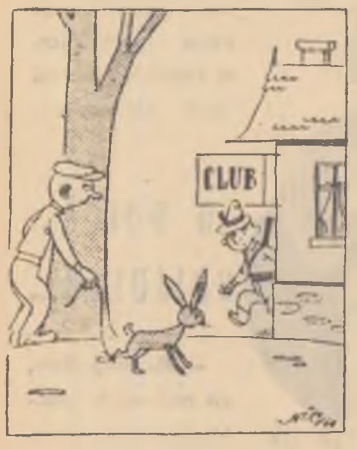

— Numai așa reușesc să-l mai țin acei!!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Vă recomandăm...

...un moment pentru textul programului brigăzii artistice de agitație din satul Ivanțăuți, raionul Darabani.

Fost-a, fost o dată
o zi neuitată
cînd fură văzuți
prin Ivancăuți
nouă meșteri mari,
calfe și zidari
cu Moraru zece,
ce pe toți întrece.
Zile lungi de vară
se tot preumblară
pînă au purces
măre, de-au ales
un loc potrivit
pentru-a fi zidit
pe-o buză de deal
cămin cultural...

Și cei meșteri mari,
calfe și zidari
cu sîrg și cu grabă
au pornit la treabă
și-n apus de vară
zidu-l înălțară:
zid frumos și trainic,
bucuriei crainic,
însă bucurie
ce n-a fost să ție
decît o zi, două,
că cei meșteri nouă
cu Moraru zece
văzînd vremea rece
n-au mai fost... văzuți
prin Ivancăuți.

Și de-atunci încoace
zidul nostru zace:
vară după vară
ploile-l scăldară,
vînturi mi-l uscară
și, slăbit din șale,
stă să se prăvale...

Iar cei meșteri mari
calfe și zidari,
cu Moraru zece
ce pe toți întrece,
care-au luat bănuți
din Ivancăuți,
pînă azi n-au fost
luați și ei la rost.

A noastră brigadă
vrea de-acum să-i vadă
că pornesc la treabă
și... cît mai degrabă.

PETRE POPA

— Colectiva e milionară! O fi avînd pămînturi bogate??
— Pămînturile ca pămînturile, da' colectiviștii sînt tot unul și unul...

(Desen de N. CLAUDIU)

Drept la TINTA

Proverbe și zicători

„Unde nu-i cap, e vai de... picioarele" celor care merg prin apele și hîrtoapele din curtea sfatului popular al comunei Moftinu Mic, raionul Caret. Și dacă picioarele mai merg cum mai merg, apoi caravana cinematografică, venită deunăzi să ruleze un film la căminul aflat în aceeași curte, nu s-a mai putut urni din loc. Noroc cu două perechi de boi, care au tras-o din noroi. Numai pentru tovarășii de la sfatul popular nu s-a găsit încă o tînjală să-i scoată din... amorțeală.

„La pomul lăudat să nu te duci cu sacul", fiindcă pățești ca mine cu corul din Ocna Sibiului. Multe lucruri frumoase auzisem despre corul ăsta. Faim a fost el acum cîțiva ani și tare mîndru mai erau de el, directorul căminului cultural și dirijorul. Atît de mîndri, că pînă la urmă s-au culcat frumușel pe lauri și de atunci nu s-au mai sculat. (Iar în vremea aceasta corul s-a destrămat). Păcat că printre laurii de odinioară nu se află și-un ghimpe, să-i fi trezit mai de mult.

P. TELEMAN

Sala de așteptare a dispensarului medical în satul Seuca, raionul Tîrnăveni, nu este încălzită și are geamuri sparte.

— Eu zic să mergem afară, să ne mai încălzim puțin!

(Desen de C. CRACIUN)

REDACȚIA: București Piața „Scînteii" Tel. 17.60.10 17.60.20 17.60.40 ABONAMENTE: 7.60 lei anual. Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.933/942. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"